

## Arrest

nr. 148 657 van 26 juni 2015  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw vader, K.B. (O.V. 6.372.728), en uw moeder, L.B. (O.V. X), in de stad Grozny. Uw oudere broer, Su.B. (O.V. X), vroeg op 21 augustus 2001 asiel in België en werd op 23 januari 2006 erkend als vluchteling.*

*Eind 2008 kreeg uw vader problemen omwille van M., een vriend van uw broer. Er werden explosieven gevonden in jullie woning.*

*Uw vader vluchtte vanuit Tsjetsjenië naar België, waar hij op 12 januari 2009 asiel vroeg. Op 3 september 2009 besloot het Commissariaat-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 november 2009 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 15 februari 2010 vroeg hij een tweede*

maal asiel. Zijn tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Op 6 juni 2010 werd uw vader vervolgens gerepatriëerd naar de Russische Federatie. Hij had aangekondigd dat hij gerepatriëerd zou worden, maar uw vader daagde thuis niet op. Jullie hoorden meer dan een jaar niets van hem.

In oktober 2011 vernam uw moeder dat uw vader werd vastgehouden in de gevangenis van Chernokosovo in Tsjetsjenië. Blijkbaar was hij na zijn repatriëring meteen opgepakt en opgesloten door de autoriteiten omwille van zijn problemen in 2008-2009. Op 17 oktober 2011 kwam uw vader vrij, nadat uw moeder losgeld had betaald. Op 21 oktober 2011 werd uw vader echter opnieuw opgepakt.

U en uw moeder verlieten daarop het land. U moeder vroeg op 23 november 2011 een eerste maal asiel aan bij de Belgische asielinstantie. U was toen nog minderjarig. Op 31 januari 2012 besliste Commissariaat-generaal ook in haar dossier tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal in een arrest van 30 augustus 2012.

Uw moeder vroeg een tweede maal asiel op 19 oktober 2012, nadat jullie vernomen hadden dat uw vader in Tsjetsjenië was vrijgekomen en dat hij daar ondergedoken leefde. Op 5 november 2012 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken om haar asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Op 7 januari 2013 kwam uw vader opnieuw in België aan. Op 8 januari 2013 vroegen uw vader en moeder een derde maal asiel in België. Op 18 maart 2013 besliste het Commissariaat-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 april 2013 werd deze beslissing bevestigd in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 29 oktober 2013 verwierp de Raad van State het beroep van uw ouders tegen dit arrest.

Op 17 augustus 2014 vroeg uw moeder een vierde maal asiel. Op 27 augustus 2014 vroeg uw vader ook een vierde maal asiel. U vroeg gelijktijdig met uw vader asiel, gezien u intussen meerderjarig was geworden.

## **B. Motivering**

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw vader, K.B. (O.V. 6.372.728). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming er zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De beslissing van uw vader werd als volgt gemotiveerd:

"Er dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag werd afgesloten door het Commissariaat-generaal met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. In het kader van uw eerste asielaanvraag stelde het Commissariaat-generaal vast dat u een geringe kennis bleek te hebben met betrekking tot de evolutie van uw problemen, dat er een ernstige tegenstrijdigheid bestond tussen uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken (nl. over gebeurtenissen die verband hielden met uw arrestatie in 2009) en dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute en uw internationaal paspoort ongeloofwaardig waren. Ook de eerste asielaanvraag van uw vrouw werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van haar eerste asielaanvraag konden verschillende ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen jullie onderlinge verklaringen over verschillende kernaspecten van jullie asielrelaas (nl. over de tassen met explosieven die M. zou hebben meegebracht, over wanneer M. zou zijn gearresteerd en over waar u zou zijn ondergedoken voor uw vertrek uit het land in januari 2009). In het kader van jullie derde, gezamenlijke asielaanvraag moest het Commissariaat-generaal vaststellen dat er nog bijkomende en ernstige tegenstrijdigheden bestonden tussen de verklaringen van u en uw vrouw betreffende cruciale gebeurtenissen in uw asielrelaas (bv. over de plaats waar u in juni 2010 zou zijn gearresteerd, over welke documenten u zou hebben ondertekend in gevangenschap, over wie geholpen zou hebben om u vrij te kopen in oktober 2011 en over waar u zou zijn gedumpt door uw ontvoerders in juni 2012), dat er sterke aanwijzingen waren dat u fraude had gepleegd met uw paspoort om essentiële informatie te proberen verbergen voor de Belgische asielinstanties en dat de documenten die u voorlegde de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet konden herstellen. Deze verschillende inhoudelijke beoordelingen in verband met de geloofwaardigheid van de asielmotieven waar u en uw vrouw zich op beriepen, werden telkens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep dat u bij de Raad van State indiende in het kader van uw derde asielaanvraag werd verworpen. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling

ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Tijdens het gehoor in het kader uw huidige asielaanvraag bleef u bij uw eerdere verklaringen. U hield vol dat u na uw repatriëring naar Rusland in 2010 werd vastgehouden door de Tsjetsjeense ordediensten omwille van uw problemen in 2009 en dat u in detentie ernstig werd gefolterd. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een advies van het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), een medisch attest van Gezondheidscentrum voor Vluchtelingen Exil i.v.m. martelingen die u zou hebben ondergaan, een psychologisch attest van Exil i.v.m. de vaststelling van PTSS en een kopie van het EHRM arrest I t. Zweden van 5 september 2013.

Het Commissariaat-generaal meent, na een bijkomend onderzoek van de verklaringen die u tijdens uw vorige asielaanvragen aflegde en rekening houdend met de nieuwe elementen die u in het kader van uw huidige asielaanvraag hebt aangebracht, dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Er konden immers bijkomende vaststellingen worden gedaan die de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondergraven.

Zo beweerde u dat u na uw repatriëring naar Rusland in 2010 werd opgepakt. In Tsjetsjenië zou u onder meer in een gevangenis zijn beland op de militaire basis van Khankala, waar u een maand werd vastgehouden en ondervraagd. Toen u werd gevraagd over wie of wat u toen werd ondervraagd, antwoordde u dat u onder andere vragen kreeg over de verblijfplaats van de rebellencommandanten Khattab, Maskhadov en Basayev (CGVS 16/10/2014, p. 7). Het is echter algemeen geweten dat deze befaamde rebellencommandanten allemaal reeds jaren geleden zijn omgekomen in de strijd (respectievelijk in 2002, 2005 en 2006). Het is dus compleet onlogisch en ongeloofwaardig dat u in 2010 nog ondervraagd zou zijn geweest over hun verblijfplaats.

Verder kon er een tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over de arrestatie van M., de vriend van uw oudste zoon die volgens uw verklaringen aan de basis van al uw problemen zou liggen. Tijdens uw vierde asielaanvraag verklaarde u dat u in juni 2010, tijdens uw gevangenschap op de militaire basis in Khankala, te horen kreeg dat M. was opgepakt door de ordediensten en dat hij verklaringen had afgelegd tegen u (CGVS 16/10/2014, p. 9). Tijdens uw derde asielaanvraag had u echter een ander verhaal verteld. U beweerde toen dat M. pas veel later zou zijn opgepakt. U zei dat u op het moment van uw nieuwe arrestatie in oktober 2011 vernam dat M. net was opgepakt en dat hij alles had bekend (CGVS 06/02/2013, p. 12). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat u zich waarschijnlijk had vergist. U vermoedde dat M. in oktober 2011 was opgepakt, maar u wist het eigenlijk niet zeker, 'omdat het al zo lang geleden was' (CGVS 16/10/2014, p. 19). Deze uitleg is niet aanvaardbaar. In dit verband moet immers worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde dat M. al op 2 januari 2009 zou zijn gearresteerd door de autoriteiten, tijdens de huiszoeking bij u thuis waarbij ook de tassen met explosieven zouden zijn gevonden (CGVS 17/08/2009, p. 13). Het spreekt voor zich dat deze drie verschillende versies over de arrestatie van M. (2009, 2010 en 2011) in ernstige mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat u weet wanneer M., dé centrale figuur in uw asielrelaas (door zijn toedoen zouden al uw problemen zijn begonnen), werd gearresteerd.

Voorts bleek u ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over uw verblijf in de gevangenis van Chernokosovo. U zei dat u één jaar en drie maanden in deze gevangenis doorbracht. Tijdens deze periode zou u steeds dezelfde celgenoot hebben gehad, een zekere V.. Deze V. zou u later ook hebben geholpen door een briefje uit de cel te smokkelen opdat uw vrouw u zou kunnen vrijkopen. In dit verband is het niet geloofwaardig te noemen dat u nauwelijks iets over uw celgenoot kon vertellen. Zo bleek u zijn familienaam niet te kennen. U wist ook niet of hij een vrouw of gezin had. U kon enkel zeggen dat hij uit het dorp Shali afkomstig was. U legde ook vage en inconsistente verklaringen af over hoe lang deze V. al in de cel zat voor u een cel met hem deelde. Aanvankelijk zei u dat u dit niet wist en dat u hier nooit om had gevraagd. Even later beweerde u dan weer dat hij misschien al één, twee of drie maand in de cel zat voor u hem vervoegde. Toen u werd gevraagd hoe u dit wist, zei u dat V. u dit had verteld, hetgeen niet te rijmen valt met uw eerdere verklaringen op dit punt. U wist evenmin in welke omstandigheden deze V. zou zijn opgepakt (CGVS 16/10/2014, p. 12-13). Gezien u volgens uw verklaringen zo lang met deze persoon een cel zou hebben gedeeld, meent het Commissariaat-generaal dat het niet geloofwaardig is dat u zo weinig over hem zou kunnen vertellen.

Voorts legde u ongeloofwaardige verklaringen af over uw vrijlating op 17 oktober 2011 en nieuwe arrestatie op 21 oktober 2011. U vertelde dat uw vrouw u toen zou hebben vrijgekocht. In eerste instantie zei u dat u ergens aan de rand van de stad Grozny werd vrijgelaten. U kon echter niet zeggen waar precies, wat vreemd is, gezien u zei dat u vanaf deze plek te voet naar huis zou zijn gegaan. Even

later beweerde u dan weer dat u 'ongeveer in het centrum van Grozny' was afgezet. Toen u met deze inconsistentie werd geconfronteerd, antwoordde u dat het toch de rand van de stad was. U zei dat u zich had vergist (CGVS 16/10/2014, p. 15). Dergelijke inconsistente verklaringen dragen niet bij tot de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u niet bleek te weten of uw vrouw en zoon thuis waren op het moment dat u in uw woning aankwam nadat u was vrijgelaten (CGVS 16/10/2014, p. 16). Het is evenmin geloofwaardig te noemen dat u zich niet meer zou herinneren of uw vrouw en zoon thuis waren toen u opnieuw zou zijn opgepakt tijdens een inval in uw woning in de ochtend van 21 oktober 2011 (CGVS 16/10/2014, p. 17). Wat betreft de aanleiding van deze nieuwe arrestatie, legde u tegenstrijdige verklaringen af. In het kader van uw vierde asielaanvraag zei u dat u op 21 oktober 2011 opnieuw werd gearresteerd omdat de militair aan wie uw vrouw smeergeld had betaald voor uw vrijlating uit de gevangenis werd opgepakt en dat deze militair bekentenissen had afgelegd (CGVS 16/10/2014, p. 18). In het kader van uw derde asielaanvraag had u echter verklaard dat u op 21 oktober 2011 opnieuw werd gearresteerd omdat M., de vriend van uw zoon, net was opgepakt en dat hij verklaringen tegen u had afgelegd (CGVS 06/02/2013, p. 12). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon u hier geen afdoende verklaring voor geven (CGVS 16/10/2014, p. 18-19). Het Commissariaat-generaal meent dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze gebeurtenissen nog verder onderuit halen.

Het Commissariaat-generaal is verder van oordeel dat de nieuwe documenten die u voorlegde in het kader van uw huidige asielaanvraag, niet in staat zijn om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

U legde een medisch attest voor van het Gezondheidscentrum voor Vluchtelingen Exil i.v.m. martelingen die u zou hebben ondergaan. Uit het medisch onderzoek uitgevoerd door Exil blijkt dat uw lichaam verschillende littekens (o.a. brandwonden) en verwondingen (o.a. een geamputeerd been) vertoont die mogelijk het gevolg zouden kunnen zijn van de mishandelingen die u beweert te hebben ondergaan tijdens uw detentie in de periode 2010-2012. Het Commissariaat-generaal meent in dit verband enerzijds dat de vaststelling dat uw lichaam bepaalde littekens (bv. brandwonden) vertoont niet noodzakelijk impliceert dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen deze vaststellingen en de gebeurtenissen die u beschreef. Zoals in de verschillende weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-generaal al uitvoering werd aangetoond, zijn uw verklaringen over de feiten die u in de periode 2009 tot 2012 zou hebben meegemaakt absoluut niet geloofwaardig te noemen. Het valt niet uit te sluiten dat de verwondingen op uw lichaam een andere oorzaak hebben. In dit verband moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u in 2001, ten tijde van de Tweede Tsjetsjeense oorlog, werd opgepakt door Russische militairen en dat u toen enkele weken in gevangenschap zou hebben doorgebracht in een Russische militaire basis, waarbij u werd mishandeld (CGVS 17/08/2009, p. 12-13). Uit uw verklaringen blijkt echter dat deze gebeurtenis, die acht jaar voor uw vertrek uit Tsjetsjenië zou hebben plaatsgevonden, niet de reden zou zijn geweest van uw uiteindelijke vertrek uit het land. Anderzijds, wat betreft de vaststelling dat uw been werd geamputeerd in de periode tussen 2010 en 2012, meent het Commissariaat-generaal dat er geen oorzakelijk verband kan worden aangetoond met de door u beschreven gebeurtenissen en dat er voor de oorzaak van deze verwonding ook andere verklaringen denkbaar zijn.

U voegde aan uw asieldossier ook een kopie toe van een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) I t. Zweden van 5 september 2013. Het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) stelt in haar advies dat het Hof meende dat Zweden niet de nodige bewijskracht had toegekend aan een medisch attest met vaststelling van foltering, ondanks een gebrek aan geloofwaardigheid van de asielzoeker, en meende dat dit arrest ook relevant is voor de beoordeling van uw asielaanvraag. Een lezing van de conclusies van dit arrest leert echter dat het Hof in het geval van I t. Zweden meende dat het feit dat verzoeker, blijkens een medisch attest, recent gefolterd zou zijn geweest. Dit betekende volgens het Hof dat er in het geval van een lichaamsonderzoek van verzoeker door de Russische veiligheidsdiensten bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie een risico zou kunnen bestaan dat de Russische veiligheidsdiensten uit deze recente sporen van verwondingen zouden concluderen dat verzoeker had deelgenomen aan de gewapende strijd en dat er bijgevolg een risico zou bestaan op een schending van art. 3 EVRM in hoofdte van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Het Commissariaat-generaal meent dat de situatie van verzoeker in de zaak I t. Zweden wezenlijk verschilt van uw situatie. Uit het medisch attest dat u voorlegde, blijkt nergens dat de verwondingen die u zou hebben opgelopen van recente aard zouden zijn. Gezien uw gevorderde leeftijd lijkt het ook weinig waarschijnlijk dat de Russische autoriteiten u ervan zouden verdenken dat u recent nog deelgenomen zou hebben aan de gewapende strijd. Het loutere feit dat uw lichaam sporen van mishandelingen zou vertonen, kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat een terugkeer naar de Russische Federatie in uw geval een schending van art. 3 EVRM zou inhouden omdat de Russische autoriteiten u ervan zouden verdenken een rebel te zijn.

Wat betreft het medisch attest van een psycholoog van Exil, dat vermeldt dat u psychologische symptomen vertoont die compatibel zijn met een posttraumatische stressstoornis, meent het Commissariaat-generaal dat het feit dat u dergelijke symptomen zou vertonen, opnieuw geen oorzakelijk verband kan aantonen met de door u beschreven gebeurtenissen, die, zoals gezegd, herhaaldelijk ongeloofwaardig werden bevonden.

Wat betreft de vermelding in de verschillende attesten van Exil dat u geheugen -en concentratieproblemen zou hebben, moet worden opgemerkt dat deze vermelding gebaseerd blijkt te zijn op uw eigen verklaringen hierover ten aanzien van de arts en psycholoog van Exil. De vermelding dat u zou lijden aan geheugen -en concentratieproblemen blijkt dus niet gebaseerd te zijn op een objectief en doorgedreven medisch onderzoek naar eventuele cognitieve problemen. Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat het loutere feit dat u zelf beweert geheugenproblemen te hebben, niet kan volstaan om de verschillende, zwaarwichtige tegenstrijdigheden, inconsistenties en vaagheden in uw asielrelaas te verschonen.

Wat betreft de twee convocaties die werden voorgelegd door uw vrouw, die vermelden dat uw vrouw zich respectievelijk op 2 december 2011 en 26 januari 2012 moest aanmelden als verdachte bij de stedelijke rechtbank in Grozny, moet worden opgemerkt dat uw vrouw bij haar vorige asielaanvragen reeds soortgelijke documenten heeft voorgelegd. Documenten kunnen in de asielprocedure slechts een bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. De bewijswaarde van deze documenten wordt nog verder gerelativeerd door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. bijlage) waaruit blijkt dat dergelijke documenten in de Noordelijke Kaukasus gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen.

De foto's die u voorlegde en waarop u zelf bent te zien, bevatten geen informatie die relevant is voor de beoordeling van uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat uw oudste zoon, Su.B. (O.V. 5.125.547), op 23 januari 2006 werd erkend als vluchteling op basis van een beoordeling van de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. In dit verband dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal het BCHV niet kan volgen in de redenering dat het feit dat uw oudste zoon in 2006 in België werd erkend als vluchteling zou betekenen dat er in uw hoofde ook een erkenning van de vluchtelingenstatus zou moeten worden genomen op basis van het principe van 'eenheid van familie' omdat u 'afhankelijk' zou zijn van uw oudste zoon.

In dit verband moet vooreerst worden gewezen op het feit dat uw oudste zoon reeds in 2001 uit Tsjetsjenië is vertrokken. Na zijn vertrek leefden u, uw vrouw en uw jongste zoon nog meer dan 7 jaar samen als gezin in Tsjetsjenië. Uw oudste zoon behoorde in die periode dus niet meer tot jullie huishouden of kerngezin. In het kader van jullie eerste drie asielaanvragen maakten noch u, noch uw vrouw melding van het feit dat jullie na het vertrek van jullie oudste zoon problemen zouden hebben gekend omdat jullie op enige wijze van hem afhankelijk zouden zijn geweest. Wat betreft de mogelijkheid dat u, nadat u in de periode tussen 2010 en 2012 een fysieke handicap opliep, in mindere of meerdere mate afhankelijk bent geworden van de andere leden van het huishouden waarin u de laatste jaren leefde, met name uw vrouw en uw oudste zoon, meent het Commissariaat-generaal dat de draagkracht van uw kerngezin voldoende sterk kan worden geacht om deze bijkomende belasting (uw handicap) te dragen, zonder dat jullie hierdoor afhankelijk zouden worden van jullie oudste zoon in België. In dit verband moet worden opgemerkt dat uw vrouw verklaarde dat zij tot aan haar vertrek uit het land in 2011 een winkel uit op de markt in Grozny uitbaatte om jullie huishouden inkomsten te bezorgen (CGVS vrouw 11/01/2012, p. 4). In geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië kan ook worden verwacht dat uw jongste zoon, die ondertussen meerderjarig is geworden, een actieve bijdrage kan leveren aan het gezinsinkomen. Daarenboven moet worden gewezen op het feit dat er in de Russische Federatie ook een systeem van sociale zekerheid bestaat waarbij invaliden of mensen van pensioengerechtigde leeftijd aanspraak kunnen maken op bepaalde overheidsuitkeringen (cf. informatie in bijlage). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verhaal over uw problemen met de autoriteiten, ziet het Commissariaat-generaal niet in waarom u geen beroep zou kunnen doen op dergelijke voorzieningen.

Wat betreft de huidige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië moet worden gesteld dat de situatie in de regio drastisch is veranderd sinds het moment waarop uw oudste zoon in België werd erkend als vluchteling, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd. Hoewel de situatie complex blijft, zijn de gevechtshandelingen sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie

hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, L.B. (O.V. 6.918.134), en uw jongste zoon, S.B. (O.V. 7.932.318), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

Wat betreft uw bewering dat u in Tsjetsjenië gevaar zou lopen omdat de personen die uw vader zouden hebben vervolgd in de periode 2009-2012 en de personen die uw broer Kh. zouden hebben gedood in u ervan zouden verdenken dat u wraak op hen zou willen nemen (CGVS 16/10/2014, p. 3-5), moet vooreerst worden opgemerkt dat de problemen die uw vader zou hebben gekend in de periode 2009-2012 ongeloofwaardig werden bevonden. Wat betreft de dood van uw broer Kh. in 2001 moet worden opgemerkt dat dit al 13 jaar geleden is en dat uit uw verklaringen en de verklaringen van uw ouders niet blijkt dat jullie in deze periode ooit nog problemen zouden hebben gekend met de personen die verantwoordelijk zouden zijn geweest voor de dood van uw broer. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van deze feiten een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn vader, K.B..

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 148 656 van 26 juni 2015 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van K.B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

### **"2. Over de gegrondheid van het beroep**

#### **2.1. Verzoekschrift**

##### **2.1.1. Middelen**

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 3 februari 2015 (zie p. 4) de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen

48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers laten aangaande het argument in de beslissing met betrekking tot het internationaal paspoort van verzoeker, gelden dat dit niet van aard is om de geloofwaardigheid van hun relaas in twijfel te trekken.

Verder ontkennen ze dat verzoeker een poging zou doen om iets te verbergen: (zie p. 4) "toen hij terugkeerde naar de Russische Federatie werd een pagina gescheurd uit zijn paspoort, die werd ingehouden door de mensen die hem hadden opgepakt. Hij had eerst zelf niet gezien dat er een pagina ontbrak en begrijpt niet waarom dit gebeurde noch waarom dit als fraude zou worden beschouwd gezien daar geen belangrijke informatie opstaat. Het is waarschijnlijk een poging van de overheden om zijn vlucht uit Rusland te verhinderen".

Volgens verzoekers zijn de weerhouden tegenstrijdigheden en vaagheden in het relaas (zie p. 4) "te wijten aan zijn medisch toestand en betreffen enkel een klein deel van zijn asielrelaas".

Ze wijzen erop dat er tegenstrijdigheden worden herhaald die dateren van het eerst verblijf van verzoeker in België, dus voordat hij gerepatriëerd werd naar Rusland en opnieuw het slachtoffer werd van foltering en willekeurige aanhouding. Dit wijst er volgens verzoekers op "dat ook al waren er tegenstrijdigheden in het relaas van de eisers, dit relaas toch geloofwaardig was".

Over de vragen die aan verzoeker werden gesteld tijdens zijn aanhouding in 2012, leggen verzoekers uit dat hij niet zozeer ondervraagd werd over de verblijfplaatsen van deze personen (zie p. 5) "maar eerder over zijn banden met hen".

Wat de tegenstrijdigheden aangaande de arrestatie van M. betreft, voeren verzoekers aan dat verzoeker (zie p. 5) "zich niet zo goed kan herinneren wat er hem wanneer werd verteld of gevraagd omwille van zijn geheugenproblemen". Ze stellen dat hij wél zeker weet dat M. in 2009 al gearresteerd was en dat hij, elke keer dat hij zelf vastgehouden werd, over M. werd ondervraagd terwijl M. nog altijd vast zat. Volgens hen was er een misverstand bij het verhoor op het Commissariaat-generaal over het moment wanneer hij te horen kreeg dat M. betekenissen had afgelegd, (zie p. 5) "nu dit in 2010 was".

Waar aan verzoeker onwetendheid ten laste wordt gelegd over zijn celgenoot V., wordt in het verzoekschrift gewezen op het feit dat verzoeker wél diens familienaam wist, namelijk A., (zie p. 5) "alleen was hij het even vergeten tijdens een interview door de stress waaronder hij leed door het interview, wat dan nog versterkt wordt door de PTSD waaraan hij lijdt". Verzoeker dacht daarenboven "dat het niet zo belangrijk was omdat hij zowel de naam als het feit dat de broer van V. vermoord werd en dat zijn moeder ziek was al vermeld had tijdens een voorafgaand verhoor". Verzoekers bevestigen dat verzoeker niet zeker weet hoelang V. gevangen zat, "want het enige dat hij zeker weet is dat hij al in de cel was voor hemzelf".

Ze stellen dat verzoeker wél de reden van zijn detentie kent, "namelijk door de broer van V., die vermoord werd omdat hij zagezegd met terroristen te maken had".

Wat de weerhouden vaagheden over verzoekers vrijlating betreft, leggen verzoekers uit dat verzoeker (zie p. 5) "heeft inderdaad verklaard dat hij vrijgelaten werd aan de rand van de stad Grozny maar hij weet niet waar precies"; het was aan een bushalte in Grozny.

Het feit dat hij zich de precieze plaats niet herinnert is volgens verzoekers "vrij logisch gezien de toestand waarin hij zich toen bevond"; hij was "helemaal niet zichzelf toen hij thuis aankwam en is het zeer waarschijnlijk dat hij zich daar niet veel van herinnert".

Verzoekers wijzen dienaangaande op de zware folteringen die verzoeker tijdens zijn vasthouding onderging "zodat hij zeer getraumatiseerd was toen hij vrijgelaten werd". Een dergelijke traumatiserende toestand kan volgens verzoekers een effect hebben op de waarneming en de herinnering, temeer daar is aangetoond dat verzoeker lijdt aan PTSD en geheugenstoornissen; hij is bovendien reeds 57 jaar oud en mindervalide na een beenamputatie.

Wat voorafgaat verklaart volgens verzoekers ook de vaagheden omtrent het feit of verzoekster al dan niet thuis was op het moment van zijn vrijlating; verzoeker stelt nu evenwel zeker te zijn dat verzoekster en zijn zoon wél thuis waren op dat moment en dat hij ze heeft gezien.

Verzoekers bevestigen ook dat verzoekster en hun zoon niet thuis waren toen verzoeker opnieuw opgepakt werd.

Over de tegenstrijdige verklaringen betreffende de aanleiding van de nieuwe arrestatie, verduidelijken verzoekers dat verzoeker (zie p. 6) "opnieuw gearresteerd werd naar aanleiding van de bekentenissen van de ondertussen opgepakte militaire die hem had geholpen bij zijn vrijlating, maar tijdens zijn detentie werd hij opnieuw ondervraagd over M."

Ze wijzen dienaangaande op de neergelegde medische attesten die melding maken van verzoekers geheugenstoornissen.

Volgens verzoekers zijn de tegenstrijdigheden verder (zie p. 6) "niet significant in vergelijking met de feiten die wel gerelateerd werden"; er was bij deze laatste aanvraag geen tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekers noch met die van hun zoon.

Verzoekers gaan vervolgens uitgebreid in op de (zie p. 6) "de psychologische en medische problemen" van verzoeker.

Ze benadrukken dat Exil vaststelt dat verzoekers littekens en verwondingen "wel degelijk van de periode 2010-2012 zijn" en dat niet betwist wordt dat verzoeker zijn been verloor in die periode, gezien hij nog twee gave benen had tijdens zijn eerste periode van verblijf in België.

Ze stellen dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag tevens zijn rijbewijs en een geschiktheidsattest om een bus te besturen heeft neergelegd; dat hij tijdens het laatste verhoor zijn littekens heeft getoond die duidelijk recent waren.

Verzoekers wijzen op (zie p. 7) "een nieuw medisch attest van het Gezondheidscentrum voor Vluchtelingen Exil" dat stelt dat "Je ne peux naturellement pas certifier à 100% que ces cicatrices ont pour cause ce qu'en dit le patient; mais peut affirmer avec certitude qu'il s'agit de cicatrices de brûlures; et les cicatrices de brûlures ne sont en général pas spécifiques d'une certaine cause de brûlures".

Volgens verzoekers zijn de medische problemen, littekens en verwondingen en de beschreven gebeurtenissen van verzoeker (zie p. 7) "wel een bewijs van foltering zoals duidelijk staat in het medisch attest van Exil". Dit betekent volgens verzoekers "dat er met zekerheid kan worden gesteld dat de eiser gefolterd werd na zijn repatriëring naar Rusland door de Belgische overheden nadat zijn tweede asielprocedure was afgelopen".

Verzoekers wijzen op het medisch attest van het ziekenhuis van Urus-Martan waar verzoekers been geamputeerd werd in augustus 2012; volgens hen bevat dit attest belangrijke informatie met betrekking tot de staat van verzoeker toen hij werd opgenomen in het ziekenhuis.

Het belang van dit attest wordt volgens verzoekers bevestigd door het medisch attest van Exil, waarin dokter V. schrijft: "je suis pas ailleurs étonnée que le CGRA ne tienne pas plus compte du certificat médical de l'hôpital Urus Martan (Tchéchénie) (...) qui comporte un témoignage important sur la cause de l'état du patient et selon lequel le patient souffrait à son admission d'un grave traumatisme combiné du crâne et des membres, avec commotion cérébrale, fracture du crâne et écoulement otorhinologique de liquide (probablement céphalorachidien) (ce qui est un signe de gravité). D'après le diagnostic de certificat on peut déjà très bien imaginer que le patient aie quelques séquelles neurologiques de cette époque et donc probablement des problèmes de mémoire et de concentration".

Verzoekers wijzen er op dat het attest van het ziekenhuis van Urus-Martan vermeldt dat door de personen die verzoeker naar het ziekenhuis brachten verklaard werd dat hij door mannen in camouflage-uniformen werd geslagen en verwond.

Dit betreft volgens verzoekers (zie p. 7) "een zeer gedetailleerd medisch attest dat exact de verwondingen beschrijft die hij in 2012 opliep en wat de behandeling is geweest en de bevindingen van dit rapport werden eveneens in aanmerking genomen door Exil bij hun onderzoek van de verwondingen van de eiser".

Verzoekers stellen zich de vraag (zie p. 7) "waarom het CGVS geen verder onderzoek heeft gedaan naar de authenticiteit van dit attest door bv. contact op te nemen met het ziekenhuis in kwestie in Urus-Martan om de echtheid van de inhoud van dit attest na te gaan". Volgens hen is dit (zie p. 8) "toch een ernstige tekortkoming aan de onderzoeksplicht die op het CGVS rust, nu dit attest en zeer belangrijk bewijsstuk is van de foltering en de fysieke gevolgen ervan voor de eiser".

Waar de commissaris-generaal aanvoert dat er ook geen bewezen oorzakelijk verband zou bestaan tussen de psychologische problemen van verzoeker en de gebeurtenissen, zijn verzoekers van oordeel dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid overschrijdt (zie p. 8) "door een psychologische vaststelling te betwisten". Ze merken op dat psycholoog B. stelt dat het psychologisch onderzoek de verklaringen van verzoeker van extreem geweld bevestigt, "meer kan men niet verwachten van een psychologisch onderzoek, maar ook niet minder". Volgens verzoekers houdt het "toch de professionele vaststelling in door een psychologe dat de eiser slachtoffer is geweest van extreem geweld en dat hij ernstige psychologische problemen ondervindt".

Verzoekers besluiten dat het attest van de psychologe, in combinatie met het attest van het ziekenhuis van Urus-Martan en de medische evaluatie door Exil, belangrijke aanwijzingen vormen (zie p. 8) "van



het geweld dat de eiser heeft ondergaan, van de tijdsperiode waarin dit plaatsvond en van de fysieke en psychische gevolgen”.

Ook al zou er geen bewezen oorzakelijk verband zijn, dan nog blijft volgens verzoekers (zie p. 8) “de fysieke en psychische toestand verklaren waarom de eiser soms tegenstrijdige informatie geeft en elementen vergeet gezien het voor hem heel moeilijk en zwaar is om die periode te herinneren en zo'n interview veel stress meebrengt”.

Volgens verzoekers besluit de commissaris-generaal (zie p. 8) “dat geen enkel objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek het geheugen probleem van de eiser zou kunnen ondersteunen”, wat volgens hen overdreven is; ze voeren aan dat dit standpunt voorbijgaat aan de diagnose die werd gesteld door psycholoog B., omdat in het psychologisch attest staat dat “lors des premières consultations nous avons évalué les symptômes présentés par Monsieur B.: maux de tête récurrents, oublis constants (...)”; hieruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker werden geëxamineerd en geëvalueerd door de psycholoog.

Een nieuw psychologisch attest van januari 2015 bevestigt, aldus verzoekers, dat verzoeker regelmatig op consultatie gaat bij psycholoog B., samen met zijn vrouw.

Verzoekers hekelen het feit dat verzoeker niet werd onderzocht door de Psy-Supportcel van het Commissariaat-generaal en dat aan deze cel zelfs niet gevraagd werd om de medische attesten en het asielrelaas van verzoeker te onderzoeken met het oog op een advies.

Verzoekers wijzen op een arrest van de Raad van 3 december 2009 waarin geoordeeld werd dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met psychische problemen van de asielzoeker en de impact ervan moet nagaan op de mogelijkheid om een al dan niet coherent relaas te doen en de conclusies van een professioneel psycholoog niet zomaar naast zich neer mag leggen zonder tegenexpertise.

Verzoekers besluiten dat hun verklaringen wél geloofwaardig zijn en dat de kleine tegenstrijdigheden en vaagheden die worden geciteerd in de beslissingen te wijten zijn aan de psychologische problemen van verzoeker.

Verzoekers wijzen erop dat niet wordt betwist dat ze van Tsjetsjeense origine zijn.

Ze voeren aan dat omwille van de steun die verzoeker aan Tsjetsjeense strijders verleende, een ernstig risico op vervolging bestaat.

Ze zijn van mening dat de beperkte tegenstrijdigheden in hun relaas niet de algehele geloofwaardigheid ervan ondermijnen en dat het voordeel van twijfel moet worden verleend, (zie p. 9) “in het bijzonder rekening houdend met de geheugenstoornissen van de eiser en het gevolg van de PTSD door de traumatiserende gebeurtenissen die hij heeft ondergaan”.

Ze zijn van oordeel dat de tegenstrijdigheden die verzoeker ten laste worden gelegd “eigenlijk helemaal niet zo ernstig” zijn en dat de vaagheden kunnen “worden verklaard door de geheugenproblemen van de eiser, net als de enige tegenstrijdigheid die aan de eiser wordt verweten”.

Ze stellen dat verzoeker om deze redenen moet worden beschouwd (zie p. 10) “als vervolgd omwille van zijn politieke overtuiging in de zin van het artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève omdat hij wordt verdacht door de Tsjetsjeense overheden van steun aan Tsjetsjeense strijders en een bijzonder hoog risico loopt om te worden vervolgd in geval van terugkeer naar Rusland en dit gelet op de systematische vervolgingen die worden begaan door de overheden ten aanzien van personen die worden verdacht van steun aan de rebellen, zoals ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal”.

Verzoekers voeren aan dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië uitermate precair blijft.

Ze verwijzen dienaangaande naar de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd werd aan het administratief dossier, naar een rapport van 28 mei 2009 van “Amnesty International”, naar een verslag van 26 maart 2009 van “United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office” en naar een persbericht van “Human Rights Watch” van 2012. Ze besluiten dat, hoewel het aantal mensenrechtenschendingen gedaald is, de situatie in Tsjetsjenië gevaarlijk blijft voor mensen die verdacht worden van tegenstand tegen de regering, zoals zij.

Verzoekers voeren aan dat verzoeker een kwetsbare persoon is in de zin van art. 1, 12° van de vreemdelingenwet.

Ze verwijzen naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en stellen dat hun verklaringen, samen met de medische attesten, bewijzen dat verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd en ernstige schade heeft ondergaan.

Verzoekers verwijzen nog naar het arrest “M.S.S. t. België en Griekenland” van 21 januari 2011 van het EHRM en het “Avis du Haut Commissariat des Nations Unies pour les Réfugiés relatif à l'évaluation des demandes d'asiles des personnes ayant des besoins particuliers et en particulier des personnes qui ont

*subi des tortures, des viols, ou d'autres formes graves de violences psychologique, psychique ou sexuelle".*

*Wat de subsidiaire bescherming betreft, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.*

*Ze menen dat ze, in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, een ernstig risico lopen op reële schade, met name menonterende en vernederende behandelingen of straffen.*

*Ze wijzen op de algemene situatie in Rusland en Tsjetsjenië, waar er volgens hen sprake is van een systematische vervolging van personen die ervan worden verdacht deel te hebben genomen aan de Tsjetsjeense oorlog tegen de Russische autoriteiten.*

*Gelet op het risico om menonterende en vernederende behandelingen te ondergaan, zijn verzoekers van oordeel dat (zie p. 12) "in ondergeschikte orde op zijn minst aan de eisers het statuut van subsidiaire bescherming worden toegekend".*

*Verzoekers vragen aan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vragen ze de beslissingen te vernietigen.*

### **2.1.2. Stukken**

*Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers "Medisch Attest Gezondheidscentrum voor vluchtelingen Exil van 13 mei 2014 door Geneesheer C.V.", "Psychologisch Attest Gezondheidscentrum voor vluchtelingen Exil van 10 juli 2014 door Psycholoog M.G.B.", "Attest van Districtziekenhuis van Urus-Martan", "Medisch Attest Gezondheidscentrum voor vluchtelingen Exil van 24 januari 2015 door Geneesheer C.V.", "Psychologisch Attest Gezondheidscentrum voor vluchtelingen Exil van 27 januari 2015 door Psycholoog M.G.B." en "Avis du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatif à l'évaluation des demandes d'asile de personnes ayant des besoins particuliers et en particulier de personnes qui ont subi des tortures, des viols ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle, Représentation Régionale pour l'Europe de l'Ouest, Mai 2012".*

*In een aanvullende nota, toegekomen op de Raad op 21 april 2015, laten verzoekers weten dat het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen een document heeft overgemaakt, dat "belangrijke elementen bevat betreffende de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekende partij".*

*Verzoekers stellen dat er in het document verwezen wordt naar "onderzoek naar de werking van herinneringen en ondermeer een citaat bevat een artikel van H.E. CAMERON" (sic).*

*Volgens het BCHV "kan een therapeut of een arts aangeven dat een causaal verband meer dan waarschijnlijk is", zoals bij verzoeker; "dat zulk meer dan waarschijnlijk causaal verband beantwoordt aan wat wordt vereist van asielzoekers wat de bewijslast betreft". Verzoekers besluiten vervolgens "dat de medische attesten die neergelegd werden door de eiser dus voldoende bewijs zijn van de waarheid van het asielrelaas".*

*Verzoekers benadrukken dat het BCHV verwijst naar de arresten van het EHRM "I. t. Zweden" en "R.J. t. Frankrijk" en laten gelden dat verzoeker zich in een gelijkaardige situatie bevindt, daar er "ook geen enkel onderzoek werd gedaan naar de oorzaak van zijn zware fysische letsels".*

*Het belang van dergelijke medische attesten wordt volgens verzoekers onderstreept in een zaak die momenteel hangende is bij het EHRM. Volgens hen werd verzoekers vrees "niet op afdoende wijze onderzocht dit terwijl de medische stukken op afdoende wijze aantonen dat de verzoeker invalide is geworden door mishandelingen die hij heeft ondergaan in Tsjetsjenië en dat deze kwetsuren dateren van na hun terugkeer naar Tsjetsjenië na hun verblijf in België gedurende hun voorgaande asielprocedure".*

*Bij de aanvullende nota voegen verzoekers de volgende stukken: "Nota van het BHCV" (sic) en "Communicatie van het EHRM over verzoekschr. no 68273/11 M.B. en Z.A. tegen België ingediend op 14 oktober 2011".*

### **2.2. Beoordeling**

*De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, L.B., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, K.B., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.*

#### **2.2.1. Bevoegdheid**

*De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).*

*Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.*

### **2.2.2. Bewijslast**

*De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).*

*De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).*

*Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).*

*De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.*

*Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.*

### **2.2.3. Vluchtelingenstatus**

*Vooreerst stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker op 3 september 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming heeft genomen, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De Raad bevestigde deze beslissing op 27 november 2009.*

*In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag op 15 februari 2010 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot niet-inoverwegingname genomen.*

*In het kader van verzoekers derde asielaanvraag op 8 januari 2013 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. De Raad bevestigde deze beslissing op 17 september 2013.*

*Wat verzoekster betreft, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag op 23 november 2011 eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming heeft genomen, gezien geen geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas. De Raad bevestigde deze beslissing op 30 augustus 2012.*

*In het kader van haar tweede asielaanvraag op 19 oktober 2012 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot niet-inoverwegingname genomen.*

*In het kader van haar derde asielaanvraag op 8 januari 2013 nam de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas. De Raad bevestigde deze beslissing op 17 september 2013.*

*Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).*

*De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot*

eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De argumentatie in het verzoekschrift omtrent het internationaal paspoort van verzoeker –“toen hij terugkeerde naar de Russische Federatie werd een pagina gescheurd uit zijn paspoort, die werd ingehouden door de mensen die hem hadden opgepakt. Hij had eerst zelf niet gezien dat er een pagina ontbrak en begrijpt niet waarom dit gebeurde noch waarom dit als fraude zou worden beschouwd gezien daar geen belangrijke informatie opstaat. Het is waarschijnlijk een poging van de overheden om zijn vlucht uit Rusland te verhinderen”- is derhalve irrelevant, daar dit reeds beoordeeld werd in verzoekers voorgaande asielaanvragen en deze beoordeling als vaststaand moet worden beschouwd vermits deze werd overgenomen door de Raad en er thans geen bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De Raad hecht, gelet op de verklaringen van verzoekers en de door hen neergelegde nieuwe elementen, geen geloof aan hun asielrelaas, gezien:

(i) verzoeker vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de personen over wie hij in 2010 werd ondervraagd (zie het verhoorverslag van 16 oktober 2014 van verzoeker, p. 7), over de arrestatie van M. (zie het verhoorverslag van 16 oktober 2014 van verzoeker, p. 9, 19; zie het verhoorverslag van 6 februari 2013 van verzoeker, p. 12; zie het verhoorverslag van 17 augustus 2009 van verzoeker, p. 13), over zijn verblijf in de gevangenis van Chernokosovo en zijn celgenoot V. (zie het verhoorverslag van 16 oktober 2014 van verzoeker, p. 12, 13) en over zijn vrijlating op 17 oktober 2011 en nieuwe arrestatie op 21 oktober 2011 (zie het verhoorverslag van 16 oktober 2014 van verzoeker, p. 15-19; zie het verhoorverslag van 6 februari 2013 van verzoeker, p. 12);

(ii) uit het medisch attest van 13 mei 2014 van Exil niet blijkt dat de vaststelling dat verzoekers lichaam bepaalde littekens vertoont, noodzakelijk impliceert dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen deze vaststellingen en de gebeurtenissen die verzoeker beschreef, gezien verzoekers verklaringen over de feiten die hij in de periode 2009 tot 2012 zou hebben meegemaakt niet geloofwaardig werden bevonden en het niet kan worden uitgesloten dat de verwondingen een andere oorzaak hebben;

(iii) het voorgelegde arrest van 5 september 2013 van het EHRM “I t. Zweden” een situatie betreft die niet gelijkaardig is aan de situatie van verzoeker in casu en dat het loutere feit dat verzoekers lichaam sporen van mishandelingen zou vertonen, niet kan volstaan om aan te tonen dat een terugkeer naar de Russische Federatie in zijn geval een schending zou inhouden omdat de Russische autoriteiten verzoeker ervan zouden verdenken een rebel te zijn;

(iv) het medisch attest van een psycholoog van Exil, dat vermeldt dat verzoeker psychologische symptomen vertoont die compatibel zijn met een posttraumatische stressstoornis, geen oorzakelijk verband kan aantonen met de door verzoeker beschreven gebeurtenissen, die reeds herhaaldelijk ongelooftwaardig werden bevonden;

(v) de verschillende attesten van Exil, waarin vermeld wordt dat verzoeker geheugen -en concentratieproblemen heeft, gebaseerd lijken op verzoekers eigen verklaringen dienaangaande en niet medisch onderbouwd zijn;

(vi) de twee voorgelegde convocaties geen bewijswaarde hebben gezien ze niet gepaard gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, temeer daar uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dergelijke documenten in de Noordelijke Kaukasus gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen;

(vii) de neergelegde foto's geen informatie bevatten die relevant is voor de beoordeling van het asielrelaas.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat er in de beslissing tegenstrijdigheden worden herhaald die dateren van het eerste verblijf van verzoeker in België, dus voordat hij gerepatriëerd werd naar Rusland en opnieuw het slachtoffer werd van foltering en willekeurige aanhouding, en dat dit erop wijst "dat ook al waren er tegenstrijdigheden in het relaas van de eisers, dit relaas toch geloofwaardig was", antwoordt de Raad dat niet wordt ingezien waarom de feiten die verzoeker beweert te hebben meegemaakt vóór zijn terugkeer naar Rusland, plots geloofwaardig zouden zijn omdat er nog voorvallen zouden hebben plaatsgevonden onmiddellijk na zijn terugkeer in Rusland, temeer daar evenmin geloof gehecht wordt aan de voorgehouden incidenten na verzoekers repatriëring.

Over de vragen die aan verzoeker werden gesteld tijdens zijn aanhouding in 2012 in zijn land van herkomst, leggen verzoekers uit dat hij niet zozeer ondervraagd werd over de verblijfplaatsen van deze personen "maar eerder over zijn banden met hen".

De Raad merkt op dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aan verzoeker werd gevraagd: "U werd ondervraagd over Basayev, Khatab en Mashadov?", waarop verzoeker antwoordde: "Ja. Waar ze zijn" (zie het verhoorverslag van 16 oktober 2014 van verzoeker, p. 7).

De post-factum bewering in het verzoekschrift dat hij niet zozeer ondervraagd werd over de verblijfplaatsen van deze personen, gaat dan ook niet samen met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, alwaar hij zélf aangaf dat hij ondervraagd werd over waar Basayev, Khatab en Mashadov zijn, alvorens hij erop gewezen werd dat deze personen reeds overleden waren.

Wat de tegenstrijdigheden aangaande de arrestatie van M. betreft, wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verzoeker wél zeker weet dat M. in 2009 al gearresteerd was en dat hij, elke keer dat hij zelf vastgehouden werd, over M. werd ondervraagd terwijl M. nog altijd vast zat. Volgens hen was er een misverstand bij het verhoor op het Commissariaat-generaal over het moment wanneer hij te horen kreeg dat M. bekentenissen had afgelegd, "nu dit in 2010 was".

De Raad merkt op dat deze uitleg in het verzoekschrift slechts een zoveelste versie van de feiten betreft, die de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen geenszins kan verschonen.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn vierde asielaanvraag verklaarde dat hij in juni 2010, tijdens zijn gevangenschap op de militaire basis in Khankala, te horen kreeg dat M. was opgepakt door de ordediensten en dat hij verklaringen had afgelegd tegen hem (zie het verhoorverslag van 16 oktober 2014 van verzoeker, p. 9), terwijl hij tijdens zijn derde asielaanvraag beweerde dat hij op het moment van verzoekers arrestatie in oktober 2011 pas vernam dat M. net was opgepakt en dat hij alles had bekend (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013 van verzoeker, p. 12) en terwijl hij tijdens zijn eerste asielaanvraag nog aangaf dat M. al op 2 januari 2009 zou zijn gearresteerd door de autoriteiten, tijdens de huiszoeking bij verzoeker thuis waarbij ook de tassen met explosieven zouden zijn gevonden (zie het verhoorverslag van 17 augustus 2009 van verzoeker, p. 13).

Aangaande verzoekers onwetendheid over zijn celgenoot V., merkt de Raad op dat verzoeker één jaar en drie maanden in de gevangenis doorbracht met V. als celgenoot en dat deze V. verzoeker zou hebben geholpen door een briefje uit de cel te smokkelen opdat zijn vrouw hem zou kunnen vrijkopen, doch dat verzoeker de familienaam van V. niet bleek te kennen, dat verzoeker niet wist of deze een vrouw of gezin had, hoe lang V. al in de cel zat voor hij een cel met hem deelde of in welke omstandigheden V. zou zijn opgepakt.

Dat verzoeker "de naam als het feit dat de broer van V. vermoord werd en dat zijn moeder ziek was al vermeld had tijdens een voorafgaand verhoor", zoals gesteld wordt in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan bovenstaande onwetendheden.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat verzoeker niet zeker weet hoelang V. gevangen zat, "want het enige dat hij zeker weet is dat hij al in de cel was voor hemzelf", bevestigt slechts verzoekers onwetendheid dienaangaande.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker wél de reden van de detentie van V. kent, "namelijk door de broer van V., die vermoord werd omdat hij zogezegd met terroristen te maken had", merkt de Raad op dat verzoeker op het Commissariaat-generaal, gevraagd naar de omstandigheden waarin V. werd opgepakt, daarentegen antwoordde: "Ik heb het niet gevraagd. Ik wist alleen dat hij rebel was" (zie het verhoorverslag van 16 oktober 2010 van verzoeker, p. 14).

Wat de in de beslissing weerhouden vaagheden over verzoekers vrijlating betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij bij vrijlating op 17 oktober 2011 ergens aan de rand van de

stad Grozny werd vrijgelaten, doch even later beweerde dat hij "ongeveer in het centrum van Grozny" was afgezet.

Geconfronteerd met deze incoherentie, opteerde verzoeker vervolgens voor "de rand van de stad" (zie het verhoorverslag van 16 oktober 2014 van verzoeker, p. 15).

Nog betreffende deze vrijlating, wist verzoeker niet of zijn vrouw en hun zoon thuis waren op het moment dat hij in zijn woning aankwam nadat hij was vrijgelaten (zie het verhoorverslag van 16 oktober 2014 van verzoeker, p. 16), noch of deze thuis waren toen hij opnieuw zou zijn opgepakt tijdens een inval in hun woning in de ochtend van 21 oktober 2011 (zie het verhoorverslag van 16 oktober 2014 van verzoeker, p. 17). Ook over de aanleiding van deze nieuwe arrestatie, legde verzoeker trouwens tegenstrijdige verklaringen af.

De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker "heeft inderdaad verklaard dat hij vrijgelaten werd aan de rand van de stad Grozny maar hij weet niet waar precies", aan een bushalte in Grozny, is een louter herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn en waarom verzoeker dergelijke afwijkende verklaringen aflegde.

Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat het feit dat verzoeker zich dat niet precies herinnert "vrij logisch (is) gezien de toestand waarin hij zich toen bevond", dat hij "helemaal niet zichzelf (was) toen hij thuis aankwam en het zeer waarschijnlijk (is) dat hij zich daar niet veel van herinnert" en dat "hij zeer getraumatiseerd was toen hij vrijgelaten werd", antwoordt de Raad dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven; de aangehaalde gebeurtenissen zijn immers dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar in het verzoekschrift geponeerd wordt dat de tegenstrijdige verklaringen over de aanleiding van de nieuwe arrestatie van verzoeker "niet significant (zijn) in vergelijking met de feiten die wel gerelateerd werden", is de Raad van oordeel dat van een asielzoeker wel degelijk mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst -in casu verzoekers aanhouding op 21 oktober 2011-, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en gelijklopende wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De opmerking in het verzoekschrift dat er geen tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekers noch met die van hun zoon vastgesteld werd, is niet dienstig. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan immers niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals in casu.

In hun verzoekschrift wijzen verzoekers erop dat Exil vaststelt dat verzoekers littekens en verwondingen "wel degelijk van de periode 2010-2012 zijn" en stellen dat het niet betwist wordt dat verzoeker zijn been verloor in die periode.

Verzoekers wijzen op "een nieuw medisch attest van het Gezondheidscentrum voor Vluchtelingen Exil" dat stelt dat "Je ne peux naturellement pas certifier à 100% que ces cicatrices ont pour cause ce qu'en dit le patient; mais peut affirmer avec certitude qu'il s'agit de cicatrices de brûlures; et les cicatrices de brûlures ne sont en général pas spécifiques d'une certaine cause de brûlures".

Volgens verzoekers zijn de medische problemen, littekens en verwondingen en de beschreven gebeurtenissen "wel een bewijs van foltering zoals duidelijk staat in het medisch attest van Exil". Dit betekent volgens verzoekers "dat er met zekerheid kan worden gesteld dat de eiser gefolterd werd na zijn repatriëring naar Rusland door de Belgische overheden nadat zijn tweede asielprocedure was afgelopen".

Waar de commissaris-generaal stelt dat er ook geen bewezen oorzakelijk verband zou bestaan tussen de psychologische problemen en de gebeurtenissen, zijn verzoekers van oordeel dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid overschrijdt "door een psychologische vaststelling te betwisten". Ze merken op dat de psycholoog B. stelt dat het psychologisch onderzoek de verklaringen van verzoeker van extreem geweld bevestigt, "meer kan men niet verwachten van een psychologisch onderzoek, maar ook niet minder". Volgens verzoekers houdt het "toch de professionele vaststelling in door een psychologe dat de eiser slachtoffer is geweest van extreem geweld en dat hij ernstige psychologische problemen ondervindt".

In hun aanvullende nota, toegekomen op de Raad op 21 april 2015, stellen verzoekers dat het BCHV van oordeel is dat "een therapeut of een arts (kan) aangeven dat een causaal verband meer dan waarschijnlijk is", zoals bij verzoeker; "dat zulk meer dan waarschijnlijk causaal verband beantwoordt aan wat wordt vereist van asielzoekers wat de bewijslast betreft". Verzoekers besluiten in hun

aanvullende nota vervolgens "dat de medische attesten die neergelegd werden door de eiser dus voldoende bewijs zijn van de waarheid van het asielrelaas".

De Raad antwoordt dat uit het op het Commissariaat-generaal neergelegde medisch attest van 13 mei 2014 van Exil en uit het bij het verzoekschrift gevoegde "Medisch Attest Gezondheidscentrum voor vluchtelingen Exil van 24 januari 2015 door Geneesheer C.V." niet blijkt dat de vaststelling dat verzoekers lichaam bepaalde littekens vertoont, noodzakelijk impliceert dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen deze vaststellingen en de gebeurtenissen die verzoeker beschreef. Verzoekers verklaringen over de feiten die hij in de periode 2009 tot 2012 zou hebben meegemaakt werden meermaals niet geloofwaardig bevonden en het kan evenmin worden uitgesloten dat de verwondingen een andere oorzaak hebben.

De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan -rekening houdend met zijn bevindingen- vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004).

In het nieuw medisch attest van 24 januari 2015 van Exil bevestigt de arts overigens dat hij enkel vermoedens heeft over de oorzaak van de opgelopen verwondingen en stelt de arts met een zekere overtuiging dat de littekens afkomstig zijn van brandwonden of kneuzingen.

De vaststelling dat voor de oorzaak van de verwonding aan het been ook andere verklaringen denkbaar zijn, wordt echter geenszins weerlegd.

Het kan inderdaad gaan om littekens afkomstig van brandwonden of kneuzingen doch nergens blijkt dat deze verwondingen veroorzaakt werden door de feiten die verzoeker beweerde meegemaakt te hebben tijdens zijn detentie in de periode 2010-2012.

Wat betreft het op het Commissariaat-generaal voorgelegde psychologisch attest van 10 juli 2014 en het bij het verzoekschrift gevoegde "Psychologisch Attest Gezondheidscentrum voor vluchtelingen Exil van 27 januari 2015 door Psycholoog M.G.B." -die aangeven dat verzoeker psychologische symptomen vertoont die compatibel zijn met een posttraumatische stressstoornis-, wijst de Raad erop dat een medisch-psychologisch verslag evenmin een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde; een arts kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze werden opgelopen.

In hun aanvullende nota halen verzoekers nog aan dat het BCHV verwijst naar de arresten van het EHRM "I. t. Zweden" en "R.J. t. Frankrijk" en menen ze dat verzoeker zich in een gelijkaardige situatie bevindt, daar er "ook geen enkel onderzoek werd gedaan naar de oorzaak van zijn zware fysieke letsels". Het belang van dergelijke medische attesten wordt volgens verzoekers onderstreept in een zaak die momenteel hangende is bij het EHRM. Volgens verzoekers werd verzoekers vrees "niet op afdoende wijze onderzocht dit terwijl de medische stukken op afdoende wijze aantonen dat de verzoeker invalide is geworden door mishandelingen die hij heeft ondergaan in Tsjetsjenië en dat deze kwetsuren dateren van na hun terugkeer naar Tsjetsjenië na hun verblijf in België gedurende hun voorgaande asielprocedure".

Wat het arrest van 5 september 2013 van het EHRM, "I t. Zweden", betreft, stelt de Raad vast dat het EHRM in deze zaak van oordeel was dat I., blijkens een medisch attest, recent gefolterd zou zijn geweest en dat er in het geval van een lichaamsonderzoek van I. bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie, een risico zou kunnen bestaan dat de Russische veiligheidsdiensten uit deze recente sporen van verwondingen zouden concluderen dat I. had deelgenomen aan de gewapende strijd en dat er bijgevolg een risico zou bestaan op een schending van artikel 3 EVRM.

De Raad stemt vast dat dit arrest een situatie betreft die niet gelijkaardig is aan de situatie van verzoeker in casu en dat het loutere feit dat verzoekers lichaam sporen van mishandelingen zou vertonen, niet kan volstaan om aan te tonen dat een terugkeer naar de Russische Federatie in zijn geval een schending zou inhouden van voormeld artikel omdat de Russische autoriteiten verzoeker ervan zouden verdenken een rebel te zijn.

Wat het arrest van 19 september 2013 van het EHRM, "R.J. t. Frankrijk" betreft, wijst de Raad erop dat uit voormeld arrest kan worden afgeleid dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, dat dat de betrokken Staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land, wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de Staat beoordelen in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van

9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest D.N.W. tegen Zweden, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11 ([www.echr.coe.int](http://www.echr.coe.int)).

Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft het ontstaan van voormelde verplichting niet in de weg te staan, in het bijzonder niet indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, deze littekens of verwondingen stroken met zijn verklaring dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld, deze verklaring bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land, en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en ze tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest I. tegen Zweden, § 39 en 42 van voormeld arrest R.J. tegen Frankrijk en § 66 en 72 van het arrest Z.M. tegen Frankrijk, van 14 november 2013, nr. 40042/11 ([www.echr.coe.int](http://www.echr.coe.int))).

Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest MO.M. tegen Frankrijk, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest Z.M. tegen Frankrijk ([www.echr.coe.int](http://www.echr.coe.int))).

In het licht van bovenstaande vaststellingen is de Raad in casu van oordeel dat het medisch attest dat verzoekers bijbrengen niet noopt tot nader onderzoek, temeer gezien de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn en de andere documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas aanbrengt, evenmin overtuigen.

Ten slotte is de verwijzing van het BCHV naar een zaak die momenteel hangende is bij het EHRM niet dienstig, daar op heden door het EHRM slechts een vraag werd gesteld aan de partijen.

In hun verzoekschrift wijzen verzoekers op het medisch attest van het ziekenhuis van Urus-Martan waar verzoeker een amputatie onderging in augustus 2012; volgens hen bevat dit attest belangrijke informatie met betrekking tot de toestand van verzoeker toen hij werd opgenomen in het ziekenhuis.

Het belang van dit attest wordt volgens verzoekers bevestigd door het medisch attest van Exil, waarin dokter V. schrijft: “je suis pas ailleurs étonnée que le CGRA ne tienne pas plus compte du certificat médical de l'hôpital Urus Martan (Tchéchénie) (...) qui comporte un témoignage important sur la cause de l'état du patient et selon lequel le patient souffrait à son admission d'un grave traumatisme combiné du crâne et des membres, avec commotion cérébrale, fracture du crâne et écoulement otorhinologique de liquide (probablement céphalorachidien) (ce qui est un signe de gravité). D'après le diagnostic de certificat on peut déjà très bien imaginer que le patient aie quelques séquelles neurologiques de cette époque et donc probablement des problèmes de mémoire et de concentration”.

Verzoekers laten gelden dat voormeld attest aangeeft dat door de mannen die verzoeker naar het ziekenhuis brachten, verklaarden dat hij door personen in camouflagekledij werd geslagen en verwond. Het betreft volgens verzoekers “een zeer gedetailleerd medisch attest dat exact de verwondingen beschrijft die hij in 2012 opliep en wat de behandeling is geweest en de bevindingen van dit rapport werden eveneens in aanmerking genomen door Exil bij hun onderzoek van de verwondingen van de eiser”.

De Raad merkt op dat dit attest reeds beoordeeld werd naar aanleiding van verzoekers derde asielaanvraag.

Het arrest van de Raad van 17 september 2013 stelt dienaangaande: “Het medisch attest, dat vermeldt dat verzoeker en de personen die hem in de verpleegeenheid binnenbrachten, verklaarden dat hij door onbekende personen in camouflage-uniformen werd geslagen en verwond, is gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en van de mensen die hem zouden hebben binnengebracht. Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen”.

Dit arrest heeft gezag van gewijsde en de beoordeling van het attest als dusdanig staat vast. Verzoekers brengen geen elementen aan die een ander licht werpen op deze beoordeling.

Waar verzoekers zich in het verzoekschrift nog afvragen “waarom het CGVS geen verder onderzoek heeft gedaan naar de authenticiteit van dit attest door bv. contact op te nemen met het ziekenhuis in kwestie in Urus-Martan om de echtheid van de inhoud van dit attest na te gaan” -volgens hen is dit “toch een ernstige tekortkoming aan de onderzoeksplicht die op het CGVS rust, nu dit attest en zeer belangrijk bewijsstuk is van de folteringen en de fysieke gevolgen ervan voor de eiser”, antwoordt de Raad dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.



Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

In het verzoekschrift worden meermaals geheugenproblemen in hoofde van verzoeker ingeroepen.

Zo wordt aangevoerd dat verzoeker "zich niet zo goed kan herinneren wat er hem wanneer werd verteld of gevraagd omwille van zijn geheugenproblemen" aangaande de arrestatie van M.; wordt in het verzoekschrift opgemerkt dat verzoeker wél de familienaam van V. wist, "alleen was hij het even vergeten tijdens een interview door de stress waaronder hij leed door het interview, wat dan nog versterkt wordt door de PTSD waaraan hij lijdt"; stellen verzoekers dat de weerhouden vaagheden over verzoekers vrijlating te wijten zijn de traumatiserende toestand, aan verzoekers PTSD en aan zijn geheugenstoornissen; wordt in het verzoekschrift gewezen op de neergelegde medische attesten die melding maken van verzoekers geheugenstoornissen ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen betreffende de aanleiding van de nieuwe arrestatie.

Volgens verzoekers verklaren "de fysieke en psychische toestand waarom de eiser soms tegenstrijdige informatie geeft en elementen vergeet gezien het voor hem heel moeilijk en zwaar is om die periode te herinneren en zo'n interview veel stress meebrengt".

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal beweert "dat geen enkel objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek het geheugen probleem van de eiser zou kunnen ondersteunen", wat volgens hen overdreven is en daarbij ook voorbijgaat aan de diagnose die werd gesteld door psycholoog B., omdat in het psychologisch attest staat dat "lors des premières consultations nous avons évalué les symptômes présentés par Monsieur B.: maux de tête récurrents, oublis constants (...)". Hieruit zou blijken dat de verklaringen van verzoeker werden geëxamineerd en geëvalueerd door de psycholoog.

Een nieuw psychologisch attest van januari 2015 bevestigt, aldus verzoekers, dat verzoeker regelmatig op consultatie gaat bij psycholoog B., samen met zijn vrouw.

Verzoekers wijzen op een arrest van de Raad van 3 december 2009 waarin geoordeeld werd dat de commissaris-generaal rekening moet houden met psychische problemen van een asielzoeker en de impact ervan moet nagaan op de mogelijkheid om een al dan niet coherent relaas te doen, en de conclusies van een professioneel psycholoog niet zomaar naast zich neer kan leggen zonder tegenexpertise.

Verzoekers besluiten dat hun verklaringen wél geloofwaardig zijn en dat de kleine tegenstrijdigheden en vaagheden die worden geciteerd in de bestreden beslissingen, te wijten zijn aan de psychologische problemen van verzoeker.

In hun aanvullende nota stellen verzoekers nog dat er in het advies van BCHV verwezen wordt naar "onderzoek naar de werking van herinneringen en ondermeer een citaat bevat een artikel van H.E. CAMERON" (sic).

De Raad stelt vast dat de voorgelegde medische attesten van Exil, die vermelden dat verzoeker psychologische symptomen vertoont die compatibel zijn met een posttraumatische stressstoornis, geen gewag maken van het feit dat verzoekers cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn (geweest) een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Waar de psychologische attesten stellen dat verzoeker aangaf geheugen- en concentratieproblemen te hebben en de attesten melding maken van "oublis constants" en, stelt de Raad vast dat uit de medische attesten niet blijkt dat de door verzoeker voorgehouden geheugen- en concentratieproblemen aangetoond werden aan de hand van een doorgedreven en objectief onderzoek. De medische attesten van Exil zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en werden niet vastgesteld op basis van een uitgebreid medisch onderzoek naar eventuele cognitieve problemen.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden onverkort blijven.

De Raad besluit dan ook dat uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden geheugenproblemen of PTSD van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog hekelen dat verzoeker niet werd onderzocht door de Psy-Supportcel van het Commissariaat-generaal en dat aan deze cel ook niet gevraagd werd om de medische attesten en het asielrelaas van verzoeker te onderzoeken met het oog op een advies, herhaalt de Raad dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht en dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status

van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

In hun verzoekschrift verwijzen verzoekers nog naar artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet, naar het arrest “M.S.S. t. België en Griekenland” van 21 januari 2011 van het EHRM en naar het “Avis du Haut Commissariat des Nations Unies pour les Réfugiés relatif à l'évaluation des demandes d'asiles des personnes ayant des besoins particuliers et en particulier des personnes qui ont subi des tortures, des viols, ou d'autres formes graves de violences psychologique, psychique ou sexuelle”.

Verzoekers leggen evenwel niet uit op welke wijze de kwetsbaarheid van verzoeker, het voornoemd arrest -waarin gesteld wordt dat rekening moet worden gehouden met de kwetsbaarheid van de asielzoeker- of het document van UNHCR -over personen die speciale noden hebben, waaronder personen die foltering, verkrachtingen of andere vormen van zwaar psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan- afbreuk kunnen doen aan bovenstaande concrete vaststellingen omtrent verzoekers asielrelaas en zijn fysieke en geestelijke toestand.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië uitermate precair blijft. Ze verwijzen dienaangaande naar de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, naar een rapport van 28 mei 2009 van “Amnesty International”, naar een verslag van 26 maart 2009 van “United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office” en naar een persbericht van “Human Rights Watch” van 2012.

Ze besluiten dat, hoewel het aantal mensenrechtenschendingen gedaald is, de situatie in Tsjetsjenië gevaarlijk blijft voor mensen die beschuldigd zijn van tegenstand tegen de regering.

De Raad wijst erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier gelet op wat voorafgaat, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De loutere mogelijkheid op mensenrechtenschendingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, zoals die blijkt uit de bronnen die verzoekers citeren, geven op zichzelf immers geen aanleiding tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani and Others v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111).

Wanneer deze bronnen slechts een algemene situatie beschrijven, dienen de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak verder gestaafd te worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68).

Slechts in uitzonderlijke gevallen, waarbij de verzoekende partij beweert deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandelingen, kan de bescherming van artikel 3 van het EVRM aangewend worden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige redenen voor handen zijn om aan te nemen dat een betreffende praktijk bestaat en dat zij deel uitmaakt van de betreffende groep (zie EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan bewijst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk situatie onderscheiden van deze van anderen, indien dit de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM zou uithollen.

Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en de beschikbare informatie over het land van bestemming met betrekking tot de betreffende groep (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 80; EHRM, Salah Seekh v. Nederland, 23 mei 2007, § 148; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167).

Verzoekers maken door middel van hun aanhalingen uit rapporten over Tsjetsjenië niet aannemelijk dat ze tot een groep behoren die systematisch blootgesteld is aan mishandelingen. Bijgevolg moeten verzoekers wel degelijk een individueel reëel risico op ernstige schade aantonen (RvV nr. 67.854 van 3 oktober 2011).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

#### 2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

*Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.*

*Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Op basis van "COI Focus: Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie" van 23 juni 2014 door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.*

*De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.*

*De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.*

*Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.*

*De verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene situatie in Rusland en Tsjetsjenië, waar er volgens hen sprake is van een systematische vervolging van personen die ervan worden verdacht deel te hebben genomen aan de Tsjetsjeense oorlog tegen de Russische autoriteiten, toont niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekers nalaten enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.*

*De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.*

#### 2.2.5. Besluit

*In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.*

*Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.*

*De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.*

*De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen."*

2.3. Wat verzoekers bewering betreft dat hij in Tsjetsjenië gevaar loopt omdat de personen die zijn vader zouden hebben vervolgd in de periode 2009-2012 en de personen die zijn broer Kh. zouden hebben gedood hem ervan verdenken dat hij wraak op hen zou willen nemen (zie het verhoorverslag van 16 oktober 2014, p. 3-5), wijst de Raad erop dat de problemen die verzoekers vader zou hebben gekend in de periode 2009-2012, ongeloofwaardig werden bevonden.

Wat de dood van verzoekers broer Kh. in 2001 betreft, merkt de Raad op dat dit al dertien jaar geleden is en dat uit verzoekers verklaringen en deze van zijn ouders niet blijkt dat ze in deze periode ooit nog problemen zouden hebben gekend met de personen die verantwoordelijk zouden zijn geweest voor de dood van Kh..

Er kan dus geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij omwille van deze feiten een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE